

Krisztusban elrejtett élet

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnap – 1954. október 3.

Alapige: Kol 3,3–7

„Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvényiséget, a mi bálványimádás; melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira; melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban.”

A keresztyénségről mint Krisztusban elrejtett életről beszél a mai szentlecke. A keresztyén élet elrejtett, de nem eltitkolt élet. Mi a kettő között a különbség? Az elrejtettség olyan állapot, melyben rajtunk kívül álló körülmények borítják ránk a titok fátyolát, az eltitkoltságban pedig mi magunk rejtőzünk el fátyol mögé. Az egyik tehát tőlünk független, a másik pedig általunk előidézett állapot. A keresztyénséget nem szabad és nem lehet titkolni. A gyertyát nem szabad véka alá rejteni, annak világolnia kell, a hegyen épített várost pedig nem lehet elrejteni, annak a helyzete olyan, hogy mindenki láthatja (Mt 5,14–15). Amelyik keresztyénséget el lehet titkolni, az nem keresztyénség, hanem csak holt hit, melynek nincsenek gyümölcsei. Ezt mutatja a mai szentleckében az a megfogalmazás is, hogy a keresztyénség Krisztusban elrejtett élet, azaz a keresztyén ember nem látszik, hanem Krisztus látszik rajta és helyette. Próbáljuk ma egy kissé közelebről megvizsgálni, mit is jelent ez a Krisztusban való elrejtettségünk.

1. Mindenekelőtt azt jelenti, hogy *Krisztus elrejteti Isten előtt a bűneimet.*

Pál nagyon sötét képet rajzol a kolossébeliek erkölcsi állapotáról. Azt írja, hogy paráznák, tisztátalanok, buják, gonoszt kívánók, fösvények, bálványimádók, engedetlenek, tehát olyanok, kikre méltán jó Isten haragja (5–6. v.). Azt is megírja azonban, hogy mindez csak régen volt így (7. v.), ma már mindez csak múlt. A kolossébeli keresztyének meghaltak a bűnnek (3. v.). Ezt a nagy fordulatot a Krisztussal való találkozás idézte elő bennök, kiben bűnbocsánatot nyertek. Méghozzá milyen bűnbocsánatot! Sokféle bűnbocsánat van ugyanis. Elég, ha ily kifejezésekre gondolunk: Megbocsátok, de nem felejttem el, hogy mit csinált velem... Megbocsátok, de nem szólok hozzá... Megbocsátok, de ne kerüljön többet a szemem elé! Bűnbocsánat és bűnbocsánat között a különbséget az méri meg, hogy mit csinál a bocsánatot adó a megbocsátott bűnnel. Az egyik elrejteti az emlékezetében, a másik a szíve ellenséges vagy hideg érzésében. Az a bűnbocsánat, melyet Krisztus szerez, szintén elrejteti a bűnt, de hol? Önmagában. Az ő sebeiben. Befedezi, eltakarja érdemének fehér köntösével úgy, hogy nem látszik ki többé meztelenségünk rútsága (Jel 3,18). A Biblia nem győzi képekben szemléltetni, milyen tökéletes rejtekhelyre teszi Isten kegyelme a megbocsátott bűnt. Azt mondja, hogy a tenger mélységébe veti a bűnt (Mik 7,19). Ki tudna valamit a tenger mélységéből kihalászni? Ézsaiás által (44,22) így szól: *„Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet...”* Ki tudná még egyszer összeszedni az égen a felhőt, mit széjjeltépett a szellő? Megtalálhatatlanul el van rejtve az Isten által megbocsátott bűn. Jeremiás által így szól az Úr: *„...kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz, a Júda vétkei, de nem találhatnak: mert kegyelmes leszek...”* (50,20) *„...megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.”* (31,34) Ez a legteljesebb bűnbocsánat: az elfelejtés. Emberileg szólva úgy jár Isten a megbocsátott bűnnel, mint az ember, aki valami nagyon jó helyre eldugott valamit, olyan jó helyre, hogy ezután már maga sem tudja megtalálni többé. Így van elrejtve a mi bűnös életünk Krisztusban. Semmi sem látszik belőle, csak Krisztus látszik.

Nem szabad azonban elfelejtenünk ennek a bibliai üzenetnek egy nagyon komoly figyelmeztetését sem! Az elrejtés nem megsemmisítés. Annak dacára, hogy igaz mindaz, amit előbb mondtam, igaz az is, hogy Krisztusban „csak” el van rejtve a bűnöm, de nincs megsemmisítve. Ami el van rejtve, az előhozható. Az én bűneim is. Péter ezt mondja (2Pt 2,20): *„Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsónél.”* A visszatérő bűn tehát előhívja rejtekhelyéről a megbocsátott bűnt. De hát akkor nem teljes az Isten bocsánata? Dehogynem! Isten nem tér vissza a megbocsátott bűneimre, soha többé szememre nem hányja, ha... én nem térek vissza rá. Isten soha többé nem emlékezik a megbocsátott bűnre, ha én nem emlékeztetem reá. Amíg Krisztusban vagyok,

benne vagyok a kegyelemben. Mihelyt kilépek belőle, Isten haragja alá kerülök. A végső megoldás majd csak akkor következik be, mikor Krisztus megjelenik dicsőségben, s mikor többé semmi el nem szakaszthat tőle. Akkor a benne elrejtett bűneim is örökre meghalnak. Maradjunk hát meg addig is az áldott rejtekhelyen, Krisztusban!

2. *Krisztus elrejt az emberek elől az én dicsőségemet.*

Ezt mondja az apostol: „...a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is övele együtt jelenetek dicsőségben.” (3–4. v.) Eszerint az ige szerint Krisztus dicsősége el volt rejtve, el van ma is rejtve, de nem lesz mindég elrejtve. El volt rejtve. Az egyszerű názáreti ácsban, az országutak poros vándorában, a minden feltűnést kerülő alázatos rabbiban milyen kevesen ismerték fel Isten egyszülött Fiát! Ha felismerték volna, nem merték volna semmibe venni, kicsúfolni, meggyalázni és megölni. El volt rejtve előlük az ő dicsősége.

Ma sincs sokkal különben. Igaz, hogy ma templomok sokasága, harangok zúgása, útszélre és tornyok tetejére állított kereszték tömege s ünneplőbe öltözött emberek hirdetik dicsőségét, de azért a dicsősége még ma is rejtve van. Ma is engedi, hogy tagadják, túri, hogy csúfolják, nem vesz elégtételt magának azokon, akik sértégetik, nem sújt le hatalmával ellenségeire, pedig sokan egyenesen kihívják őt erre, mint egykor a kereszt alatt: No, ha Isten Fia vagy, akkor miért nem mutatod meg a hatalmadat!

Mindez azonban nem lesz mindig így. Egyszer majd kilép Jézus a rangrejtett állapotából, s megjelenik dicsőségben. Akkor meghajol majd előtte minden térd, az egyik boldog hódolattal, a másik kétségbeesett rémülettel (Fil 2,10).

Krisztus sorsa az övéi sorsa is. Együtt vannak elrejtve most, s együtt fognak megdicsőülni majd.

Ki is ismerhetné meg bennem Isten fiát? Fejemen nincs arany korona, testemet nem borítja díszes öltöny, nem lakom várkastélyban, és zsebemben nem csörögnek aranyak. Igénytelen szürke kismembernek látszom, pedig tudom, hogy Isten Krisztusban fiává fogadott.

Ki tudhatná, mennyi öröm van a szívemben? Ez a világ csak sajnálni tud azért, hogy nem mulatok vele együtt, pedig én tudom, hogy nem sajnálni, hanem irigyelni való vagyok, hiszen a szívem tele van e világ számára ismeretlen örömmel.

Ki tudhatná, milyen hatalmas vagyok? Szelídségemet gyámoltalanságnak látják, szolgálatkészségemet szolgálalkúságnak, s kimosolyogva kihasználnak, holott imádságomban világmozgató erők birtokában vagyok, s Isten eszköze a történelem formálásában.

Ne essék hát zokon, ha lemosolyognak, s olyan valakinek tekintenek, akivel nem kell számolni! Ne akarj előleget a dicsőségből! Krisztussal együtt majd az is a tied lesz.

3. *Krisztus elrejt előlem az erényeim.*

Így folytatódik az ige: „Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat...” (5–7. v.) Sajátságos kettősséget leplez le ez az ige. Meghaltunk a bűnnek, és mégis öldökölnünk kell magunkban a bűnt. Régen volt, mikor jártunk olyan úton, amelyen Isten haragja viharzik, s mégis gyilkos harcot kell folytatni önmagunkkal azért, hogy ne járjunk engedetlenségben, s ne hívjuk ki magunk ellen Isten haragját. Miért van ez a kettősség? Azért, mert Krisztus ugyanakkor, amikor bűnbocsánatával elfedezte bűneinket, és sebeiben elrejtette azokat, felfedte a szívünk mélységeit, s megmutatta, hogy abban mennyi gonoszság rejtezik. Addig barátai és szolgálói voltunk a bűnnek, most ellenségei lettünk. Minden takaró alatt észrevevesszük, s az eddigi jó szándékú elhatározások helyett vérig menő harcba indulunk ellene. Megtérése előtt az ember annyi erényt, jóságot lát önmagában, hogy erényeitől nem látja a bűneit. Megtérése után egyszerre annyi bűnt lát önmagában, hogy nem látja tőlük az erényeit sem. Pállal mondja: „...nem lakik én bennem (...) jó...” (Róm 7,18) Megtérése előtt nagyon meg volt magával elégedve, megtérése után eltelt szent elégedetlenséggel. Örökké elégedetlen a hálójával. Úgy érzi, hogy sohasem lesz képes – mint ahogy nem is lesz képes – meghálálni Isten Krisztusban neki juttatott bűnbocsátó kegyelmét.

Mindez nem jelenti azt, hogy a keresztyén ember nem terem gyümölcsöket a megszentelődés útján, csupán azt jelenti, hogy a keresztyén embert annyira leköti a bűn elleni véres, öldöklő harc, hogy nem ér rá ezekben gyönyörködni. Megszentelődése épp abban mutatkozik meg, hogy egyre kevesebb jóságot és egyre több bűnt lát önmagában. Ez a helyzet mindaddig, míg Krisztusban marad. Mihelyt kilép Krisztusból, azonnal észreveszi erényeit, azonnal kisebbnek és kevesebbnek látja bűneit, s alázat helyett egyszerre felmagasztalja önmagát.

Vállalod-e ezt a Krisztusban elrejtett életet? Aki vállalja, azt vállalja a dicsőség Ura, Jézus Krisztus is, mikor eljön majd az ő dicsőségében, s vele együtt ő is megjelenik majd dicsőségben. Ámen.